

„Nej, Inger — hvad hjælper det.“

Hun blev dog endnu staaende lidt.

Saa vendte hun sig hulkende fra ham og gik tilbage til Soveværelset.

„Saa fejgt! Saa lumpent!“ hørte han hende sige, idet hun slog Døren i efter sig.

Kort efter mærkede han Uro i Huset. Der blev gaaet med Dørene, og han hørte Inger højrøstet give Ordre til Pigerne. Nede i Gaarden lød Karlens Træsko. Vognporten blev slaaet op, og Vognen blev trukket frem.

Hun vilde tage herfra allerede iaften! — tænkte han angst.

Nu blev Børnene vækket. Ingeborg græd, Hagbarth spurgte, om der var Ildebrand. Allevegne lød Ingers bydende Stemme. En af Pigerne kom forfjamsket løbende ind i Dagligstuen paa sine Strømpesokker for at hente noget; men da hun opdagede Per, vendte hun skrækslagen om. Ogsaa Inger kom engang derind — fuldt rejseklædt, i Hat og Kaabe.

„Naar det endelig skal være, Inger, saa maa da hellere jeg rejse bort. — Eller vent dog i det mindste til imorgen!“

Hun svarede ikke. Hun stod henne ved Sekretæren og tog sine Husholdningspenge og andre Smaating.

„Vil du give mig Lov til at se Børnene?“

„Ikke iaften. Hjemme hos Far og Mor kan du herefter træffe os.“

En halv Time efter rullede Vognen ud af Gaarden. Per havde ikke rørt sig. Da den sidste Lyd af Hjulene tabte sig derude paa Vejen, løftede han det blege Ansigt op fra sine Hænder og vendte uvilkaarligt Blikket mod Himlen.

„Er det nu nok?“